

Opinió

La reforma litúrgica a Montserrat

JOSEP MIQUEL BAUSSET

Monjo de Montserrat

Aquest és el títol del darrer llibre del P. Bernabé Dalmau, on aquest monjo de Montserrat sintetitza la reforma litúrgica, sobretot a partir del Concili Vaticà II, a Montserrat.

El llibre comença amb un capítol dedicat a la «prehistòria» de la reforma litúrgica, on el P. Dalmau ens recorda «el moviment litúrgic que, des dels inicis del segle XX, es desplega a Catalunya, en connexió amb altres moviments de renovació cristiana i que trobà suport en les directrius de la Santa Seu». I és que el I Congrés Litúrgic de 1915 va donar un nou impuls a la litúrgia, «en el marc de l'anomenada Renaixença catalana i de la romanitat que es vivia» sobretot a partir d'un text del papa Pius X, *Tra le sollecitudini* (1903), dedicat a la renovació de la música sacra.

En aquest llibre, breu i de lectura fàcil, i amb un llenguatge entenedor i clar, el P. Bernabé Dalmau ens recorda «la represa de la vida monàstica a Montserrat, després del parèntesi de 1936-1939», que

va permetre «una renaixença de l'impuls litúrgic que s'havia anat covant des del I Congrés de 1915».

Cal tenir present que en el moment d'aplicar la reforma litúrgica, Montserrat va optar per «tres grans opcions: la llengua vernacle, el repertori musical propi i, més tardanament, la retransmissió dels oficis principals per internet».

El P. Bernabé Dalmau remarca en el seu llibre (com no podia ser d'altra manera) que, «essent Montserrat el santuari de la patrona de Catalunya, és comprensible que la litúrgia se celebri en la llengua pròpia, que és també la llengua de la comunitat dels monjos».

Altres capítols d'aquest llibre, tan interessant, tracten sobre les

edicions dels llibres litúrgics, la concelebració, els ministeris litúrgics, el cant gregorià, les transformacions de l'Ofici Diví, l'elaboració dels altres llibres de cor o l'Escolania.

Un altre capítol a destacar és el que fa referència als quatre grans compositors montserratins: Ireneu Segarra (1917-2005), Gregori Estrada (1918-2015), Odiló Planàs (1925-2011) i Cassià Just (1926-2008) i també el capítol que tracta sobre les campanes i el nou orgue de Montserrat. Encara vull subratllar els capítols dedicats a les solemnitats de Nadal i el Tridu Pasqual o la incidència que tingué la covid i les seves repercussions litúrgiques Montserrat.

El P. Bernabé Dalmau, nascut a Igualada el 1944 (i que a més de ser un pou de ciència té una memòria prodigiosa), ingressà molt jove a Montserrat, i després d'acabar els estudis eclesialstic al monestir, els amplià a Estrasburg, on es llicencià en Teologia i en Dret Canònic. ■